



Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
(втори състав)
16 септември 2013 година

Съединени дела F-20/12 и F-43/12

Barbara Wurster
срещу
Европейски институт за равенство между половете (EIGE)

„Публична служба — Служители на EIGE — Срочно наети служители — Процедура за оценка на ръководните качества на служителите на EIGE, получили ново назначение на длъжност на средно ръководно ниво — Преназначаване на неръководна длъжност — Право на изслушване — Приложно поле на закона — Служебно разглеждане — Заместване на мотивите, извършено служебно от съда“

Предмет: Жалби, подадени на основание член 270 ДФЕС, с които г-жа Wurster иска, по първата, вписана под номер F-20/12 (наричана по-нататък „жалба F-20/12“), и по втората, вписана под номер F-43/12 (наричана по-нататък „жалба F-43/12“), по същество, първо, отмяна на решението на директора на Европейския институт за равенство между половете (наричан по-нататък „EIGE“ или „Институтът“) от 8 септември 2011 г. за преназначаването ѝ на длъжността ръководител на екип в центъра за ресурси и документация, считано от 1 октомври 2011 г., второ, отмяна на решението на директора на EIGE (наричана по-нататък „директорът“) от 12 януари 2012 г. да не ѝ предостави мениджърско обезщетение за периода от 1 юни 2010 г. до 30 септември 2011 г., и трето, да ѝ се изплати мениджърско обезщетение за периода от 1 юни 2010 г. до 30 септември 2011 г., ведно с мораторна лихва, при лихвения процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за операциите по рефинансиране, увеличен с два пункта

Решение: Отменя решението на директора на Европейския институт за равенство между половете от 8 септември 2011 г. за преназначаване на г-жа Wurster на длъжността ръководител на екип в центъра за ресурси и документация. Отхвърля жалбите в останалата им част. Европейският институт за равенство между половете понася собствените си съдебни разноски и се осъжда да заплати съдебните разноски, направени от г-жа Wurster.

Резюме

1. Искове и жалби на длъжностните лица — Правен интерес — Преценка към момента на предявяването на иска или подаването на жалбата — Жалба, която запазва предмета си, независимо от напускането на жалбоподателя след подаването ѝ — Запазване на правния интерес

(членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица)

2. Искове и жалби на длъжностните лица — Неограничена компетентност — Признаване на право на обезщетение
(член 91, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица)

3. Длъжностни лица — Срочно наети служители — Аттестиране — Доклад за оценка на ръководните качества — Изготвяне — Задължение за надлежно изслушване на заинтересованото лице — Обхват
(член 14 от Условието за работа на другите служители)

4. Право на Европейския съюз — Принципи — Непреодолима сила — Понятие — Летни отпуски — Изключване

5. Искове и жалби на длъжностните лица — Основание — незачитане на приложното поле на закона — Служебно установяване

6. Актове на институциите — Прилагане във времето — Ретроактивно действие на материалноправна норма — Условия

7. Искове и жалби на длъжностните лица — Правен интерес — Основание — нарушение на съществени процесуални правила — Обвързана компетентност на администрацията — Негодно основание
(член 91 от Правилника за длъжностните лица)

1. Условието за допустимост на жалба, по-специално липсата на правен интерес и съблюдаването на членове 90 и 91 от Правилника, представляват абсолютни процесуални предпоставки, които трябва да бъдат проверени служебно от съда. Правният интерес се преценява към момента на подаване на жалбата от жалбоподателя, а не към момента на произнасяне на Съда на публичната служба.

Несъмнено обстоятелството, че срочно нает служител е подал оставка след подаването на жалбата, може да повдигне въпроса дали жалбата не е загубила предмета си, но обстоятелството, че дадена жалба губи своя предмет, не поражда само по себе си до задължение на съда на Съюза да отхвърли жалбата поради липсата на предмет. Всъщност дори в случай на отхвърляне съдът трябва да се произнесе по въпроса за съдебните разноси, който зависи именно от това дали към момента на подаване на жалбата тя е била основателна.

(вж. точки 55—57)

Позоваване на:

Съд — 29 юни 2000 г., Politi/Fondation européenne pour la formation, C-154/99 P, точка 15; 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, точка 47

Съд на публичната служба — 23 октомври 2012 г., Strack/Комисия, F-44/05 RENV, точка 97

2. В съответствие с член 91, параграф 1, последно изречение от Правилника Съдът на публичната служба разполага с неограничена компетентност по спорове от финансов характер. Тази неограничена компетентност следователно дава право на Съда на публичната служба да признае съществуването на право на получаване на обезщетение.

В това отношение и по аналогия с исканията за обезщетение, когато дадено лице иска от Съда на публичната служба да признае такова право в негова полза, като последица от незаконосъобразността на решение, приемането на което е било мотивът, довел до отказа на

администрацията да плати на това лице спорното обезщетение, то трябва да започне досъдебно производство, като подаде жалба в срок от три месеца, считано от съобщаването или от узнаването на това решение, дори да не иска отмяната на този акт.

(вж. точки 61 и 63)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 30 ноември 1993 г., Виена /Парламент, T-15/93, точка 41 ; 19 юли 2007 г., Asturias Сурено/Комисия, T-473/04, точка 23 и цитираната съдебна практика

3. Всяко лице, което е предмет на доклад за оценка, който може да има последици за кариерата му, трябва да разполага с възможността да изложи становището си, преди посоченият доклад да стане окончателен, дори и да липсва изрична разпоредба. Същото се отнася и когато става въпрос за доклад за оценка на ръководните качества на срочно нает служител, изготвен въз основа на вътрешните разпоредби на агенция на Съюза.

В това отношение обстоятелството, че заинтересованото лице е участвало в среща в рамките на производството, предвидено в член 14 от Условията за работа на другите служители, не може да освободи агенцията от задължението да проведе среща в рамките на производството по оценка на ръководните качества. Изпращането на документ в това отношение не може да замести провеждането на среща. Всъщност, докато производството, предвидено в член 14, цели преценка на способностите на засегнатото лице да изпълнява присъщите на неговата длъжност задължения, както и на неговата ефикасност и поведението му в службата, която то трябва да изпълнява като цяло, производството по оценка на ръководните качества цели единствено проверка на ръководните качества на засегнатото лице.

Освен това, за може процесуално нарушение да доведе до отмяна на даден акт, необходимо е липсата на такова нарушение да може да доведе до различен резултат. Това условие е изпълнено в случая на доклад за оценка на ръководните качества, който е основан на субективни качествени оценки, годни следователно поради самото си естество да бъдат променени.

(вж. точки 75, 77—79 и 82)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 13 декември 2005 г., Cwik/Комисия, T-155/03, T-157/03 и T-331/03, точка 156; 25 октомври 2006 г., Cagius/Комисия, T-173/04, точка 71; 25 октомври 2007, Lo Giudice/Комисия, T-27/05, точка 49

Съд на публичната служба — 13 септември 2011 г., Nastvogel/Съвет, F-4/10, точки 90 и 94

4. Непреодолимата сила предполага наличието на три условия, а именно твърдяното събитие да е външно, непредвидимо и непреодолимо, какъвто не може да е случаят с летните отпуски.

(вж. точка 80)

5. Тъй като незачитането на приложното поле на закона е абсолютно основание за отмяна, Съдът на публичната служба е длъжен да го разгледа служебно, защото той би пренебрегнал ролята си на съд по законосъобразността, ако не разгледа въпроса, дори и страните да не спорят по това, че оспореното пред него решение е прието въз основа на норма, която не може да бъде приложена в конкретния случай. Служебното разглеждане на абсолютно основание за отмяна има за цел да осигури спазването на правило, което поради своята значимост не може да бъде обусловено от старанието на страните или от качеството на писмените им становища и

в резултат на това обстоятелството, че даден жалбоподател не излага достатъчно прецизна фактическа и правна рамка не е пречка Съдът на публичната служба да разгледа служебно абсолютно основание за отмяна, изведено от незачитането на приложното поле на закона.

(вж. точки 84 и 88)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 15 юли 1994 г., *Browet* и др./Комисия, T-576/93— T-582/93, точка 35

Съд на публичната служба — 29 септември 2011 г., *Kimman*/Комисия, F-74/10, точка 44, което е предмет на висящо производство по обжалване пред Общия съд на Европейския съюз, дело T-644/11 P

6. Принципът на сигурност на правните положения по общо правило не допуска даден акт с общо действие да произведе действие във времето преди публикуването му и друго е възможно само по изключение, когато поставената цел го изисква и когато оправданите правни очаквания на заинтересованите лица са надлежно зачетени. Освен това такова действие трябва да следва ясно от текста, целта или общия разум на въпросните разпоредби.

Несъмнено всяко ново правило се прилага не само спрямо нововъзникналите положения, но също и спрямо бъдещите последици на вече възникнали, но не изцяло осъществени при действието на старото правило положения. Във всеки случай положенията, които не са изцяло осъществени, се отнасят до лицата, които към датата на отмяна или изменение на дадена норма отговарят само частично на изискванията, за да може тази норма да се приложи спрямо тях.

(вж. точки 93, 95 и 96)

Позоваване на:

Съд — 10 февруари 1982 г., *Bout*, 21/81, точка 13; 11 юли 1991 г., *Crispoltoni*, C-368/89, точка 17

Съд на публичната служба — 13 юни 2012 г., *Guittet*/Комисия, F-31/10, точки 47 и 50 и цитираната съдебна практика; 13 юни 2012 г., *BL*/Комисия, F-63/10, точка 58

7. Когато е предоставено обезщетение без валидно правно основание, независимо от основателността на основанията, повдигнати от жалбоподателя, целящ да получи плащането на посоченото обезщетение, администрацията не може да пристъпи към плащане на обезщетението в изпълнение на съдебно решение, тъй като такова плащане би било незаконосъобразно.

(вж. точка 99)

Позоваване на:

Съд — 20 май 1987 г., *Soupa*/Комисия, 432/85, точка 20

Съд на публичната служба — 4 февруари 2010 г., *Wiame*/Комисия, F-15/08, точка 27; 26 септември 2011 г., *Ripo*/Комисия, F-31/06, точка 112